

Arrest

nr. 103 628 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 28 juli 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 september 2008 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 19 januari 2009 dient verzoekende partij andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 25 mei 2009 wordt de onder punt 1.3. vermelde aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.5. Op 19 oktober 2009 dient verzoekende partij een actualisering in van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

1.6. Op 31 oktober 2012 wordt de onder punt 1.3. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19/01/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

U.M. {...}

Nationaliteit: Bangladesh

Geboren te {...}

Adres: {...}

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25.05.2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor betrokkene die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 29.10.2012 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : een huurcontract, verklaringen van derden,..) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Bovendien beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. “

1.7. Op 31 oktober 2012 wordt tevens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van S.J. {...}, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

U.M. {...} geboren te {...}, nationaliteit Bangladesh

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten: {...}, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij betoogt dat het in casu om een gebonden bevoegdheid gaat en hiervan enkel kan worden afgeweken wanneer een hogere rechtsnorm zou worden geschonden. Evenwel wordt geen hogere rechtsnorm aangehaald in het verzoekschrift.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

3.3. In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij niet beschikt over de vereiste documenten om op legale wijze in het Rijk te verblijven. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partij ook niet betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststelling dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag worden ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de

manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.4. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoekende partij inderdaad geen schending van een hogere rechtsnorm heeft ingeroepen.

3.5. In de synthesememorie stelt verzoekende partij wel degelijk een belang te hebben bij het beroep tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten en verwijst naar arrest nr. 216.837 van de Raad van State van 13 december 2011 waaruit blijkt dat een vreemdeling ook na de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten nog een belang kan hebben. Indien zij geen belang zou hebben, dan zou het beroep zoals bepaald bij artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet nutteloos zijn. Het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt op die manier dode letter. Verzoekende partij stelt dat wanneer blijkt dat de beslissing onrechtmatig genomen werd, zij zich kan wenden tot de rechtbank om een schadevergoeding te doen toekennen.

3.6. De Raad wijst erop dat, voor zover verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad van State van 13 december 2011 met nummer 216.837, uit dit arrest blijkt dat een hogere rechtsnorm primeert op de Vreemdelingenwet, zoals ook blijkt uit de bespreking hoger, zodat haar betoog dat het beroep en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel dode letter zouden blijven niet opgaat. Evenwel heeft verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aangevoerd zodat haar betoog te dezen geen afbreuk kan doen aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij. Nu verzoekende partij met haar betoog niet aantoont dat de verwerende partij in het kader van haar gebonden bevoegdheid niet kon overgaan tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, kan zij evenmin dienstig aanvoeren dat haar belang er in bestaat dat zij bij een onrechtmatige beslissing een schadevergoeding kan verkrijgen.

3.7. De exceptie is in de aangegeven mate gegrond. Het beroep, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel alsook van het gewettigd vertrouwen.

Verzoekende partij betoogt als volgt in de synthesememorie:

“Enig Middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : namelijk schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en het gewettigd vertrouwen

Verzoeker kreeg een negatieve beslissing met betrekking tot zijn medische regularisatieaanvraag. Zijn aanvraag werd ongegrond verklaard.

Dat de reden van de beslissing de volgende is:

Het aangehaalde probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9 ter.

Er werden medische elementen aangehaald voor betrokkene die echter niet weerhouden konden worden.

Derhalve kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. een huurcontract verklaringen van derden, ...) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met een onderscheid heeft aangebracht in twee verschillende procedures, met name ten eerste het artikel 9 ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9 bis voor in België verblijvende personen die menen te beschikken over

buitengewone omstandigheden en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet medische elementen buiten de medische context van artikel 9 ter vallen dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan gegeven worden. Bovendien beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de raad van state. Bij gevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is als volgt gemotiveerd:

Krachtens artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet :

1 ° hij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum

Verzoeker kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekende. Per schrijven van de rrv d.d. 01.02.2013 werd aan verzoeker een nota met opmerkingen overgemaakt van verweerder.

Verweerder meent dat het beroep tot nietigverklaring lastens het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is. Volgens verweerder heeft verzoeker geen belang bij de nietigverklaring van het bevel omdat een vernietiging hem geen voordeel verschaft en dus een nuttig effect kan hebben.

Voorts meent verwerende partij dat zij haar beslissing motiveerde in overeenstemming met de bepalingen van de vreemdelingenwet en met de vigerende rechtspraak en zonder de vernietigde instructie toepassing te laten vinden. Het wettig gevolg hiervan is dat het bestuur geen rekening kon houden met de actualisatie van 16.10.2009.

Volgens verweerder kon verweerder zich niet dienstig beroepen op de verklaringen van minister Whatelet en kan het rechtszekerheidsbeginsel geen voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen.

Verwijzen naar de schending van de redelijke termijn is niet terzake aangezien een schending van dit beginsel verzoeker geen voordelen kan opleveren.

Met betrekking tot deschending van het zorgvuldigheidsbeginsel meent verweerder dat verwijzen naar aanvullingen van 09.11.2011, 29.03.2012 en 10.08.2012 niet dienstig is aangezien deze buiten de toepassing van artikel 9 ter vallen.

Uit het medisch dossier zou blijken dat wel werd rekening gehouden met de medische getuigschriften van 08.08.2012, 01.03.2012, samen met de medische attesten uit 2011, 2010 en 2009.

M.b.t. de schending van de motiveringsverplichting stelt verweerder tenslotte dat niet tegelijkertijd de schending van de formele en materiële motiveringsverplichting kan worden opgeworpen.

Verzoeker meent wel degelijk een belang te hebben bij de vraag tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten en meent dat het beroep op dit vlak wel degelijk onontvankelijk is.

De Raad van State stelde in arrest nr. 216.837 van 13/12/2011 dat een vreemdeling ook na de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten (bv. na een repatriëring) nog een belang kan hebben bij een gerechtelijk beroep tot vernietiging van dat BGV (bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Verweerder kan niet zomaar stellen dat beroep aantekenen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zonder belang is omdat de vernietiging geen voordeel voor verzoeker kan opleveren.

Immers dit zou in eerste instantie betekenen dat het beroep tot nietigverklaring ingediend in toepassing van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet in de praktijk dode letter is. Dit kan nooit de bedoeling van de wetgever geweest zijn die uitdrukkelijk voorzien heeft om ook tegen een bevel om het grondgebied te verlaten een beroep tot nietigverklaring in te dienen bij de rrv.

Dit zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 13 van het EVRM) een lege doos maken.

Verzoeker meent wel degelijk een belang te hebben bij de vernietiging van het bevel.

Immers de rrv kan de nietigverklaring uitspreken van het bevel en de beslissing van dvz met betrekking tot verzoeker zijn medische regularisatieaanvraag.

Wanneer de beslissing onrechtmatig genomen werd, kan verzoeker nog steeds schadevergoeding vorderen voor de rechtbank. In die zin heeft verzoeker uiteraard een belang bij de vernietiging van het bevel.

De bestreden beslissingen zijn wel degelijk een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel om volgende redenen.

Op 15.01.2009 diende verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

In eerste instantie dient benadrukt dat dienst vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de aanvullingen van verzoeker d.d. 09.11.2011, 29.03.2012 en 10.08.2012 en de bijkomende stukken, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissingen zodat het voor verzoeker dan ook niet duidelijk is dat hiermee werd rekening gehouden.

Op geen enkele wijze wordt hier in de bestreden beslissingen naar verwezen of omtrent gemotiveerd zodat verzoeker dan ook de indruk heeft dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissingen hier geen rekening mee heeft gehouden, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissingen aangezien hieromtrent niets is gemotiveerd.

Bezwaarlijk zou kunnen gesteld worden dat dienst vreemdelingenzaken niet op de hoogte was van deze stukken aangezien uit de inventaris duidelijk blijkt dat deze documenten werden overgemaakt.

Dat dit niet redelijk is en niet zorgvuldig.

Dat reeds omwille van het voorgaande de bestreden beslissingen een schending zijn van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de formele motiveringsverplichting minstens materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Eveneens is de beslissing een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het gewettigd vertrouwen en het vademecum (voorblad van het typeformulier) dat ter beschikking gesteld werd door DVZ tijdens de aanvraagperiode 15/9- 15/12/2009).

Het vademecum stelt expliciet het volgende: "dat er bij een hangende 9ter aanvraag geen nieuwe 9bis aanvraag moet worden ingediend, maar dat men enkel de hangende 9ter aanvraag moet actualiseren.

Dienst vreemdelingenzaken heeft de bestreden beslissingen enkel gemotiveerd in het kader van de criteria 9 ter in plaats van ook in het kader van de 9bis criteria.

Dit is niet ernstig, niet zorgvuldig en kennelijk onredelijk. Zeker en vast gelet op het feit dat verzoeker in aanmerking komt voor criterium 2.8.A en prangende humanitaire situatie.

De huidige beslissing om de aanvraag niet te motiveren m.b.t. de 9bis elementen schendt het gewettigd vertrouwen, het behoorlijk bestuur en de motiveringsplicht.

Bezwaarlijk kan men verzoeker verwijten dat hij destijds een actualisatie heeft ingediend via de actualisatieprocedure en niet via een nieuwe aanvraag 9 bis.

Verzoeker is een burger die gewoon de op dat ogenblik geldende wetgeving toepaste.

Bezwaarlijk kan hij hier toch nadeel van ondervinden?

Dit is niet redelijk en niet ernstig.

Zeker en vast gelet op het volgende.

Staatssecretaris Wathelet richtte een opvolgingscomité voor de regularisatie op, met vertegenwoordigers van de bevoegde kabinetten, de DVZ, het FAM, de Ordes van de Balies, en het CGKR. Het comité kwam al enkele keren samen en besprak knelpunten en onduidelijkheden in verband met de regularisatie. Sommige interpretatieproblemen ivm de criteria voor regularisatie werden daardoor beantwoord en opgelost. Het kabinet Wathelet liet op 16/10/2009 weten dat de volgende verduidelijkingen met betrekking tot diverse criteria van de instructie van 19/7/2009 (1.1 tot 2.8.B) mogen meegedeeld worden :

"DVZ zal hangende aanvragen op basis van artikel 9ter Vw (medische verblijfsvergunning) eerst onderzoeken op de nieuwe 9bis criteria (humanitaire regularisatie). Als de betrokkene zijn hangende 9ter aanvraag heeft "geactualiseerd" met 9bis criteria en DVZ deze positief beoordeelt, zal DVZ de verblijfsmachtiging (voor onbepaalde duur) toestaan. Dat geldt ook wanneer de 9ter aanvraag nog niet ontvankelijk werd verklaard: de specifieke ontvankelijkheidsgronden van de 9ter aanvraag (medisch attest, verblijfplaats) zullen niet voorafgaand onderzocht worden. De positieve beslissing wordt aan het opgegeven adres van betrokkene verstuurd, en hij/zij zal die beslissing dus enkel ontvangen indien hij/zij er ook effectief verblijft."

Uit de diverse vergaderingen (van het opvolgingscomité voor regularisatie) werden ook nog de volgende verduidelijkingen meegedeeld:

- Een (medische regularisatie) aanvraag ingediend op basis van artikel 9ter Vw die "geactualiseerd" is op basis van de instructie inzake artikel 9bis Vw (om meer algemeen humanitaire redenen), zal door DVZ worden beoordeeld en beslist met inachtneming van alle ingeroepen argumenten, zowel wat betreft artikel 9bis als wat betreft artikel 9ter Vw. Een negatieve beslissing zal in zo'n geval door DVZ worden gemotiveerd zowel m.b.t. artikel 9bis als m.b.t. artikel 9ter Vw.

Dat het in huidige casu duidelijk is dat dienst vreemdelingenzaken en de minister zijn eigen afspraken niet heeft nageleefd.

Dat verzoeker als zwakke burger hier toch niet de dupe van mag/kan zijn.

Dat bovendien dienst vreemdelingenzaken totaal niet consequent is geweest dat zij gelijke gevallen niet gelijk behandelt. Immers verscheidene vreemdelingen kregen ook na de vernietiging van de instructie nog positieve beslissingen in toepassing van de instructie en negatieve beslissingen werden gemotiveerd in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Dat dit bezwaarlijk kan ontkend worden en dat dit gegeven een schending is van het gelijkheidsbeginsel.

Dat ook om deze reden verzoeker meent dat de bestreden beslissing wel degelijk een schending kan zijn van de redelijke termijn. Immers indien dvz de aanvraag van verzoeker vroeger had behandeld, paste zij de instructie nog wel toe op de hangende dossier en thans niet.

Dat op deze wijze verzoeker er wel degelijk belang bij had dat zijn aanvraag vroeger werd behandeld omdat men thans andere regels toepast dan voorheen.

Dat hierdoor verzoeker uiteraard nadeel ondervind.

Dat de bestreden beslissing duidelijk niet is gemotiveerd in het kader van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat men duidelijk standpunt inneemt dat de aanvraag enkel bekeken werd vanuit het oogpunt van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Dat dit een schending is van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsverplichting, het gewettigd vertrouwen en het rechtszekerheidsbeginsel.

Op 15.01.2009 diende verzoeker zijn regularisatieaanvraag in bij de dienst vreemdelingenzaken.

Op 16.10.2009 werd de aanvraag van verzoeker aangevuld in het kader van de toenmalige instructie.

Er werden verscheidene keren bijkomende stukken overgemaakt aan dienst vreemdelingenzaken.

Omdat de procedure zolang aansleepte en verzoeker geen beslissing kreeg, verzond de raadsman van verzoeker een mail naar dienst vreemdelingenzaken teneinde aan te dringen in zijn dossier.

Op 31.10.2012 kreeg hij dan eindelijk een beslissing doch deze was, jammer genoeg, negatief.

Verzoeker heeft meer dan 3 jaar moeten wachten alvorens een beslissing te krijgen van dienst vreemdelingenzaken omtrent zijn medische regularisatieaanvraag en aanvulling in toepassing van artikel 9 bis.

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet binnen een redelijke termijn genomen werden en een schending vormen van het gewettigd vertrouwen.

Dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden zijn.

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat - bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling - het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of zijn beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is hij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken*
- De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep*
- De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking*
- De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.*

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te nemen.

In casu werd de bestreden beslissingen niet genomen binnen een redelijke termijn zodat het de algemene zorgvuldigheidsplicht schendt als ook het gewettigd vertrouwen dat bij verzoeker gewekt werd.

Het is niet redelijk om thans de aanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren. Indien zijn aanvraag vroeger was behandeld dan had zijn aanvraag wel nog behandeld geweest conform de instructies van de minister en zijn praktijk dat de dossier conform de instructies werden behandeld. Doordat dvz dermate langtijdig heeft stil gezeten, heeft verzoeker thans nadeel ondervinden aangezien men zijn aanvraag gewoon niet onderzoekt in het kader van 9 bis of de toenmalige instructie en de regels die de minister in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid nog steeds kan toepassen.

Dit is niet eerlijk en niet ernstig.

Bovendien werd dvz gerappelleerd door de raadsman van verzoeker om dringend een beslissing te nemen, wat zij nalieten tijdig te doen.

- Dienst vreemdelingenzaken heeft nagelaten de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken. Er is geen enkele reden waarom het onderzoek meer dan 3 jaar diende te duren.*
- Dienst vreemdelingenzaken niet zorgvuldig is geweest door in de beslissing geen rekening te houden met de verscheidene aanvullingen en hieromtrent niets te motiveren*
- Alle noodzakelijke gegevens waren van bij de aanvraag van verzoeker gekend zodat er geen enkele reden was om de beslissing pas te nemen in oktober 2012 en ter kennis te brengen in november 2 012*

Dat in casu het beginsel van de redelijke termijn dan ook geschonden werd, het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel en de beslissingen om die reden reeds dient vernietigd te worden. Gelet op het voorgaande dienen de bestreden beslissingen dan ook vernietigd te worden. Minstens zijn de bestreden beslissingen op dit vlak niet goed gemotiveerd. Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen geen rekening heeft gehouden. Dat minstens de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn op dit vlak. Dat de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval. Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001) . Dat de beslissingen t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen. De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3. Verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met de aanvullingen van 9 november 2011, 29 maart 2012 en 10 augustus 2012. Verder stelt zij dat enkel gemotiveerd werd in het kader van artikel 9ter-criteria en niet in het kader van artikel 9bis-criteria. Dit is niet ernstig nu zij meent in aanmerking te komen voor het criterium 2.8.A en zich bevindt in een prangende humanitaire situatie. Verzoekende partij verwijst naar verduidelijkingen die werden gegeven omtrent de instructie van 19 juli 2009. Hieruit blijkt dat een eventuele negatieve beslissing zowel met betrekking tot artikel 9bis als 9ter zou gemotiveerd worden, hetgeen in casu geenszins het geval is. De verwerende partij komt aldus haar afspraken niet na. Verder meent verzoekende partij dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is omdat er

ook na de vernietiging van de instructie nog op basis van deze instructie beslissingen werden genomen. Verzoekende partij stelt voorts meer dan drie jaar te hebben moeten wachten op een beslissing en dat daardoor de redelijke termijn is geschonden. Verzoekende partij is in de overtuiging dat indien haar zaak eerder behandeld zou zijn geweest, dan dit nog conform de instructies zou zijn geweest. Doch, doordat pas later een beslissing is genomen in haar zaak, heeft zij nu nadeel ondervonden aangezien men haar aanvraag gewoonweg niet onderzoekt in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de toenmalige instructie.

4.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 15 januari 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende. Op 25 mei 2009 besliste de verwerende partij tot ontvankelijkheid van deze aanvraag. In afwachting van een behandeling ten gronde werd verzoekende partij in bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 16 oktober 2009 dient verzoekende partij een actualisering in van de aanvraag, waarbij zij zich baseerde op de ondertussen vernietigde instructie van 19 juli 2009. Op 9 november 2011 wordt deze aanvraag aangevuld met inschrijvingsformulieren in kader van onderwijs. Op 29 maart 2012 worden medische stukken overgemaakt. Op 10 augustus 2012 wordt nogmaals een medisch attest overgemaakt.

4.4.1. Op vraag van de verwerende partij werd het medisch dossier van verzoekende partij voorgelegd ter advies aan de arts-adviseur. Op 29 oktober 2012 verstrekke deze laatste zijn medisch advies. Uit dit advies blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de medische stukken die in het kader van de aanvullingen inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden bijgebracht. Immers geeft de arts-adviseur een opsomming van de voorgelegde medische stukken waaruit blijkt dat alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken in ogenschouw werden genomen. Met haar betoog toont verzoekende partij evenmin aan welke stukken de verwerende partij in het kader van de beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet veronachtzaamd zou hebben.

4.4.2. Waar de verzoekende partij meent dat er tevens rekening had moeten worden gehouden met de elementen die zij in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 heeft aangehaald, en meer bepaald het feit dat zij zou voldoen aan het criterium van ononderbroken verblijf, duurzame lokale verankering en het criterium "*andere prangende humanitaire situaties*", wijst de Raad erop dat verzoekende partij op 16 oktober 2009 een actualisering indiende van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en dit in het kader van de instructies van 19 juli 2009 waarbij zij naast de reeds aangehaalde medische motieven, ook andere niet-medische motieven aanhaalde. Verzoekende partij steunde zich – om op deze wijze te handelen – op de in tussentijd vernietigde instructie van 19 juli 2009. Uit de wettelijke bepalingen ter zake in de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat er twee afzonderlijke procedures bestaan: enerzijds een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarbij een vreemdeling – indien hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt – een aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan indienen en anderzijds een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarbij een vreemdeling om medische redenen een aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen in het Rijk. De Raad wijst erop dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken. Verwerende partij kon aldus terecht oordelen dat de niet-medische elementen die door de verzoekende partij tevens werden aangehaald in haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, buiten de context van dit artikel vallen.

4.4.3. Waar verzoekende partij er zich in se over beklagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009 terwijl zij hier wel aan voldoet, dient de Raad aldus op te merken dat gelet op het feit dat de instructie vernietigd werd door de Raad van State de Raad niet vermag te toetsen aan de bedoelde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Ook de verwijzing door de verzoekende partij naar het "vademecum" dat in kader van de vernietigde instructie werd opgesteld, is derhalve niet dienstig.

4.4.4. Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

4.4.5. Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskening van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

4.4.6. In zoverre de verzoekende partij een schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Rekening houdend met het feit dat verzoekende partij de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft kan de in casu vastgestelde behandelingstermijn niet als onredelijk lang worden beschouwd, dit te meer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij gedurende de behandeling van haar aanvraag voorlopig tot verblijf werd toegelaten en zij aldus geen nadeel ondervond omwille van de duurtijd van de behandeling van haar aanvraag. Verzoekende partij toont daarenboven niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat het bestuur eerder had moeten reageren. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoekende partij zou ontstaan. (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

4.4.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), hetgeen in casu niet het geval is.

4.4.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking blijkt in casu geen sprake van de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER